

lapsid paganaid. Viimaks palusid rahu-tegemist ja tulid hulgat ristmissele. Lubasid ka kowaste ja kowaste rahu pidada. Sakslased uskusid neid. Kõik sõamehed ja ka suur hulk kaupmehed läksid jälle kou Gatsamaale. Õpetajad ja üks ainus kauba-laev jäiwad tagasi.

Aga ni pea kui nendel enam hirmu ei olnud, wandsid nemad riisti-usku jälle ära. Seda tegid nenda, et sauna läksid ja wande sõnadega ennast vihendasid. Siis läksid Wäina jõke, kus nemad teine teist weega lastasid, arwates, et nüüd ristimine olle neist ärapestud, ja et jõe veski nende ristimist laewadega ühes merese ja Gatsamaale pidi aitama. Ni rumalad nemad siis alles elid. Teine rumaluse tunistus on se, kust selgeste voolib äratunda, et nemad riisti-usust pahjatu aru veel ei olnud saanud. Üks selts, kes praegu ema arwates, ristimist oli ärapesnud, leidis ühe Gatsa kepi, kellel inimese pea weri nup oli. Nemad arwasid seda „Gatsa Jumalaks“ ja kortsid, et Sakslased olle teda nende Macle tagasi jätitud, et tema neile veeruputust ja foku peaks saatma. Mahwas sai foku kutsutatud nõupidamiseks, mis pidi tegema. Suure prassimise ja joodu al sai nõuks woetud selle teotaja ja surjategija sa Gatsamaale tagasi saata. Selle tarvis said puu tüfid lõdja moodi foku seutud ja se nimetatud sep tema peale kinnitatud ja Wäina jõke üiuma pandud, lootes, et tema nenda Saksa-maale läheks.

Suures hädas olid nüüd Sakslased, sest igal